

отъ влака . . . Та ще съберемъ малко пари да му купимъ билетъ.

— Добре де, добре, — викнаха пжтниците, — ще дадемъ кой колкото може. Ти само карай!

Савата наду отново хармоничката и цѣлиятъ вагонъ екна. Събраха се около вратата хора, и когато поднесе шапката си, всѣки пустна по нѣщо.

— Сега ще обиколя оттатъкъ, да събера и за глобата, — каза Савата: — Пъкъ тебе, чичо, ако те е страхъ за свирката, ей-ми торбичката, за залогъ.

— Не ти ща торбичката, момченце! Халалъ да ти е свирката, подарявамъ ти я! Ама на панаира, като свиришъ съ нея, да казвашъ, че отъ мене си я купилъ.

Савата пламна отъ радостъ, отиде изъ другитѣ вагони и следъ малко се върна съ пълень кривачъ левчета.

Бързо се опжти къмъ жгъла, дето стоеше все така изплашенъ Енчо, бутна го съ лакътъ, ухили се и му показва паритѣ.

— Не бой се, Енчо! Нареди се всичко.

Влакътъ приближаваше вече Изворово. Далечъ въ полето се виждаха